

BİRİNCİ BÖLÜM

DEKORATÖRLERİN ŞAMATASINDAN BİKIP USANMIŞIZ. SON
DERECE MERAK UYANDIRAN BİR DAVET ALIYORUZ.

Ne şamata! Ne toz fırtınası! Ne çekiç gümbürtü-
leri ve ne testere hırıltıları! Merdivenlere yığı-
lan, havayı dolduran, zavallı uçandomuzların
hapsirip öksürmesine neden olan büyük talaş yığınları!
Evdeki mobilyaların karman çorman olduğu, bitmek tü-
kenmek bilmez bir tefriş! Ne kargaşa!

Kısacası, dekoratörler gelmişti. Kim bilir kaç senedir
Ay'ın kuzeyindeki ıssız yörüngesinde asılı durarak uzay
tozu ve uzay midyesi toplayan, resmi yapılmaya değer bir
çürümüşlük durumu sergileyen sevgili yaşlı evimiz Şafak

Feneri, tabandan tavana yenileniyordu.* İlk Gelenler'in ađ-larında geçirdiği uzun tutsaklıktan sonra eve donen annem, bu eski evi sonunda on dokuzuncu yüzyıla sürüklemeye kararlıydı. Babam, annemin aslında bir başka yıldızdan gelmiş dört buçuk milyar yaşında bir varlık olduğunu ođ-rendiğinde kapıldığı şaşkınlıktan sıyrılmayı başardığında, annemin Kraliyet Yabancı Türler Enstitüsü'nden kazandığı paranın bir kısmını yeni halılar ve en son moda duvar kğitleri gibi kadınsı arzuları için harcamasına memnuniyetle razı olmuştu.

Ama başka dünyalardan edindiği bilgiye ve engin deneyimine rağmen, bu kadar kargaşa çıkacağını annemin bile tahmin ettiğinden kuşkuluyum: oturma odasında işçiler, çayın içinde talaş, ablam Myrtle'in piyano egzersizlerini boğan eki gmlemeleri ve matkap uğultuları...** stelik hiçbiri bitmek tükenmek bilmiyordu. Annem Yörünge Evleri Onarım Hizmetleri veren Genel Inşaatı ve Uzman Bay Dönek'i tuttuğunda adam, anneme işi temmuz ortasında bitireceğine dair söz vermişti. Ama eylül gelmişti ve Bay Dönek'in marangozları ile duvar kğitileri hl işlerini bitirecekmiş gibi görünmüyordu.

Özellikle bir sabahı çok iyi hatırlıyorum. Hepimiz annemin serasına sığınmiştik ve orada, uzay çiçekleri ekilmiş

* Teknik olarak tabanı ve tavanı olmasa da.

** Gördüğünüz gibi o kadar da kötü değildi.

saksıların arasındaki küçük bir masanın çevresine toplanmıştık. Babam Londra *Times* gazetesinin bir kopyasını okuyordu. Myrtle dalgın dalgın defterine Fransızca fiil çekimlerini yazıyordu. Annem, George Limanı'ndaki Ay Postahanesi'nden yeni gelmiş bir deste mektubu açmakla meşguldü. Ben de annemin verdiği bazı Uzun Bölme problemleri üzerinde çalışıyor, ama başarılı olamıyordum. Sanırım herhangi bir eğitim almadan on iki yaşına kadar gelmiş olmam onu epey şaşırtmıştı ve beni “ele almaya” karar vermişti. (Ama hayatımın ilerleyen dönemlerinde Uzun Bölme'nin ne işime yarayacağını o an tahmin edemiyordum, şimdi de edemiyorum. Ben kâşif olmayı kafama koymuştum ve sabahlarımı Mars resim-yazılarını öğrenerek ya da Jüpiter ötesi uzay haritalarını inceleyerek geçirmeyi tercih ederdim.)*

* Annem Myrtle'in eğitimi için de kaygılanıyordu, çünkü Myrtle'in eğitimi piyano çalmak ve görgü kurallarını öğrenmekten ibaretmiş gibi görünüyordu. Annem durmaksızın Myrtle'a, kaygıyla, herhangi bir kariyer ya da meslek için eğitim görmek isteyip istemediğini soruyordu, çünkü, onun dediği gibi, “Artık on dokuzuncu yüzyıldayız Myrtle hayatım, eskiden yalnızca erkeklere özgü olan pek çok alan, diğer cinsin üyelerine de ardına dek açılıyor.” Annemin sevgili dostu Bayan Marian Evans, *Westminster Review* gazetesinin editörü olmamış mıydı? Ama Myrtle bir hanımefendinin ‘Maaşlı İş’ gibi sıradan bir şeyin peşinde koşmayacağı konusunda ısrar ediyor, korkunç piyanosunu çalışmaya ve nakış yeteneğini iletlemeye devam ediyordu. Ama birazcık Fransızca öğrenmeyi kabul etmişti, çünkü dediği gibi, “O zaman günlüğümü Fransızca yazarım ve *Malum Kişi* bir daha ondan pasajlar çalmaya kalktığımda, günlüğümü okuyamadığımı görerek üzülür!”

Evet, orada, bir araya gelmiş bir İngiliz ailesi olarak otururken, oldukça güzel bir manzara oluşturuyorduk. Ama orada bile Bay Spry'nin kuşatmasından kaçamıyorduk. Çünkü annemin çiçeklerinden bazıları, sevilen bir müzikhol şarkısını marangozun birinden öğrenmişlerdi. Tiz ve alçak sesleriyle öğrendikleri bu yeni şarkıyı sürekli söylüyorlardı. Şarkının adı “Kedim Yam-yası” idi ve şöyle bir şeydi:

*Ah aman ne acı,
Kedicğim zavallı,
As çamaşır ipine kurusun!
Babamın yeni robot uzağı,
Beceriksiz mekanik çamaşırca,
Kedicği geçirdi merdaneden!*

Bu oldukça neşeli bir şarkıydı ve önümdeki karmaşık problemi çözmeye çalışırken bile nakaratına uyarak ayağımınla tempo tutuyordum.

*Zavallı kedicik şimdi ne garip bilirsen,
İki boyutlu ama genişliği bir seksen...*

Ama ablam Myrtle'in, kendisinin “bayağı müzik” dediği şeye ayıracak zamanı yoktur. Çiçekler ilk dörtlüğe baştan

başlarken Myrtle, “Ay kahrolun e mi!” diye feryat ederek defterini onlara fırlattı ve her yere taç yaprakları saçtı. Çiçekler incinmiş gibi usul usul mırıldanarak sırtlarını döndüler; bunun üzerine annem, babam ve ben bakıştık.

Myrtle’ın böyle kavurucu bir öfkeye kapılmasına neden olan şeyin şarkı çiçekleri olmadığını hepimiz biliyorduk. Asıl suçlunun Jack Havock olduğunu da biliyorduk. Myrtle geçen seneki maceralarımız sırasında bu genç uzay korsanıya duygusal bir bağ kurmuştu ve Jack de onun duygularına karşılık vererek beni hayretler içinde bırakmıştı. Ama yeni onarılmış uzay gemisi *Sofronya*’ya binip Şafak Feneri’nden ayrıldıktan sonra ondan bir daha haber alamamıştık. Myrtle o zamandan beri şiir yazıyor, Hendekli Çiftlik’teki Mariana’nın tavrını taklit ederek, balkonlarda hüznü pozlar takınıyordu. Haftada bir kez Jack’e, içtenlikle yazdığı uzun mektuplar yolluyor, ama yanıt alamıyordu.

Benim tahminime göre Jack, uzay denizlerine açılır açılmaz Myrtle’ın nasıl bir felaket olduğunu ve ondan nasıl kıl payı kurtulduğunu anlamıştı. Bu yüzden bir daha onun yüzünü bile görmemeye karar vermişti. Ama annem Myrtle’ı teselli ediyor, ona Jack’in artık Majesteleri’nin Gizli

Servisi'ne katıldığını ve şu anda gökyüzünün uzak bir köşesinde, posta hizmetinin yavaş ve güvenilir olmadığı bir yerde gizli ajan olarak çalışıyor olabileceğini hatırlatıyordu. Myrtle'in mektuplarını alsa bile, yanıtlayacak zamanı olmayabilirdi.

“Ama şarkılar gerçekten biraz kafa karıştırıyor, değil mi?” dedi nazikçe. Uçandomuzlar ortalıklarda dolaşıp taç yapraklarını yutmaya başladı. Babam, Myrtle'in defterini almak için süzgeçli kovanın arkasına uzandı. “Belki Bay Spry'in adamlarından piyanonu buraya taşımalarını isteyebilirsin. Böylece çiçeklere yeni şarkılar öğretebilirsin.”

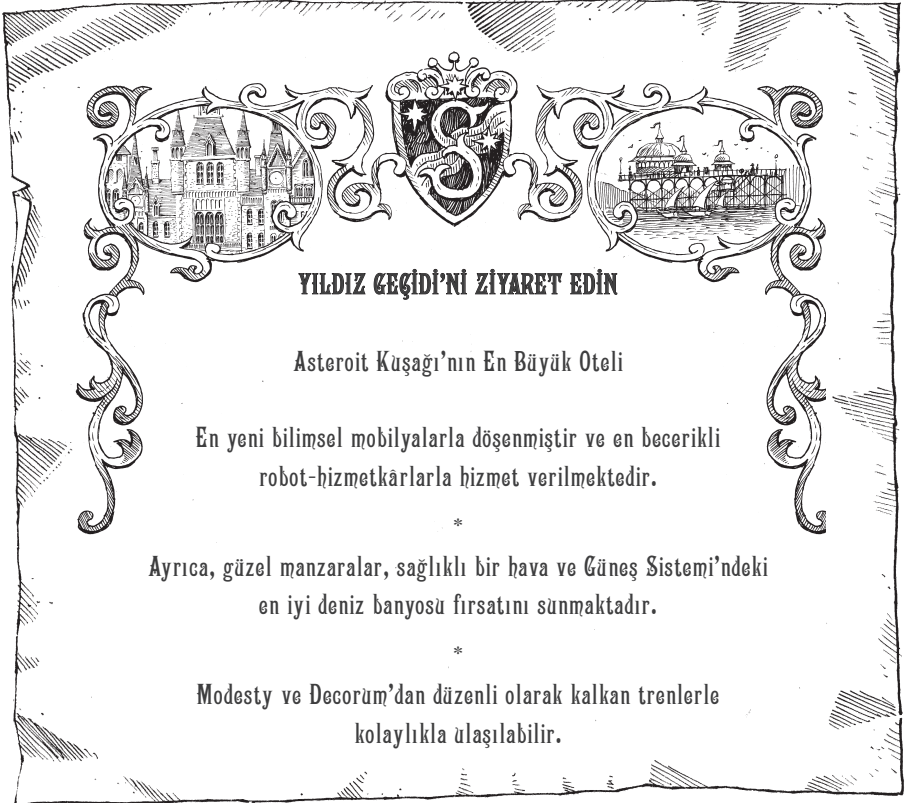
Çiçeklerin hep bir ağızdan “Akşam Vakti Şakımaları”nı ve *Genç Hanımefendi'nin Piyano Kitabı*'ndan başka şarkıların perdesiz sürümlerini söylediklerini hayal ederek, “Ah, hayır, lütfen!” diye inledim. Ama annem uyarırcasına baktı ve Myrtle ağır botuyla kaval kemiğime bir tekme sallayınca ben de üstelemedim.

“Bak burada ne varmış?” dedi annem, mektup yığınına dönerek. “Bu oldukça önemli görünüyor. Acaba yine gazetenin birinden gelmiş olabilir mi? Şafak Feneri'nin Londra'ya yaptığı yolculuğun Gerçek Hikâyesi'ni soruyor olabilirler mi?”

“Ah, umarım değildir!” diye haykırdı Myrtle.*

*O Mayıs günü, evimiz mucize eseri başkent göklerine nakledildiği andan beri, umutlu gazeteciler ve gazete sahipleri annemin başına musallat oldu. Ondaki gizemi sezdiler kuşkusuz. Myrtle onların gerçeği öğreneceği korkusuyla yaşıyor. “Annemin dört buçuk milyar yaşında olduğu öğrenilirse asla sosyeteye kabul edilemem!” dedi bana bir kez.

Ama annem kalın, beyaz zarfı kesip açtığı zaman, dışarı düşen şeyin renkli basından gelen bir mektup değil; tertemiz, armalı bir kâğıda yazılmış bir mektup ile reklam broşürü olduğunu gördük. Myrtle ve ben aynı anda broşüre uzandık ve ben kazandım. İçinden asteroit kuşağında açılmış yeni bir otelin broşürü çıktı. Aşağıdaki gibi bir şeydi:

“Deniz banyosu mu?” diye haykırdım inanamayarak. Gelecekteki kâşiflik kariyerim için *Oğlan Çocuğu'nun Gazetesi*'ni ve başka önemli yayınları yakından takip ediyorum ve asteroit kuşağında deniz olmadığından hemen hemen eminim.

Myrtle, kâğıdı elimden alarak (tahmin edebileceğiniz gibi bu arada iyice buruşturarak) “Şunu bir göreyim,” dedi.

“Ne şeker!” dedi annem. Mektuba dalmıştı ve bizim küçük kardeş sevgisi gösterimizi fark etmemişti. Mektubu kaldırdı ve yüksek sesle okudu.

Sevgili Bay ve Bayan Mumby,

Beni hatırlar mısınız bilmem. Adım Mortimer Titfer. Sizinle ve sevimli çocuklarınızla geçen sene Londra'dayken, Hyde Park'taki üzücü olayların ardından tanışmıştık.

(“İtiraf ediyorum, bu beyfendiyi hatırlayamadım,” dedi annem.

“O kadar çok kişiyle tanışmıştık ki,” diye onayladı babam.

“Art'ın sevimli olduğunu düşünüyorsa,” dedi Myrtle aksi aksi, “acaba bizimle gerçekten tanıştı mı diye merak ediyorum. Belki de bizi başka Mumbylerle karıştırmıştır.”)

Mektup şu şekilde devam ediyordu: